

skellige beskrevne ordninger i 2 år? Hvorfor må man ikke have lov at være der i længere tid?

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Det er selvfølgelig, fordi vi taler om en arbejdsmarkedspolitisk ordning, og der er jo ikke noget sælsomt i, at vi har et ønske om, at der skal være en vis form – ganske vist beskeden form – for tilknytning til arbejdsmarkedet.

Og derfor har vi som sagt valgt at gøre det på den måde, at hvis folk er væk fra arbejdsmarkedet i 4 år inden for en 5-årig periode, ja, så har de deres dagpengerettigheder. Og jeg tror egentlig ikke, at vi har ramt så tosset, for de fleste mennesker vil jo meget gerne være på arbejdsmarkedet, også selv om de har småbørn, og også selv om de af forskellige grunde er ude af arbejdsmarkedet i en periode.

Det er baggrunden for, at vi har valgt en periode. Når afsættet er en arbejdsmarkedspolitisk foranstaltning, så må man også holde fast i princippet om, at man skal have en vis form for tilknytning til arbejdsmarkedet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Den fg. formand (Grete Schødts):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 90:

Forslag til folketingsbeslutning om arbejdsløshedskasselovgivningen for unge under 25 år.

Af Aage Frandsen (SF) m.fl.
(Fremsat 28/1 97).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg vil først og fremmest sige, at jeg undrer mig lidt over beslutningsforslaget, for i forbindelse med finanslovforhandlingerne drøftede vi jo ungeindsatsen, hvor vi efter regeringens opfattelse nåede frem til et rimeligt resultat, en rimelig forståelse, både med SF og Enhedslisten.

Som bekendt er formålet med ungeindsatsen jo, at flest muligt unge skal gennemføre en ordinær uddannelse enten på SU eller på en elevløn, og derfor synes vi i regeringen, at det er meget vigtigt at skabe og fastholde en vis balance imellem de forskellige ydelser, man kan få under en uddannelse.

Den første del af forslaget her går ud på, at alle unge, der er under uddannelse som led i ungeindsatsen, skal betale samme kontingent, og det vil sige halvt kontingent til arbejdsløshedskassen, uanset hvilke ydelser de i øvrigt måtte modtage under uddannelsen. Så forslaget vil sådan helt konkret medføre, at kontingentet for unge på SU skal nedsættes fra fuldt kontingent til halvt kontingent, som det er for dem, der er med i ungeindsatsen med halve dagpenge.

Den anden del af forslaget går ud på, at unge, der modtager uddannelsesgodtgørelse på halv dagpengesats, har ret til en fradragsfri indtjening ved siden af uddannelsesgodtgørelsen. Beløbet skal så efter forslaget være af samme størrelse som det, man kan tjene fradragsfrit, hvis man er ung og modtager SU.

Som nævnt var det i forbindelse med ungeindsatsen vigtigt for os i regeringen at skabe en balance i vilkårene for de unge, der deltager i uddannelse med forskellige ydelser. Den oprindelige balance blev imidlertid forrykket, da den fradragsfri indtægtsgrænse for SU-studerende blev forhøjet med 1.000 kr. om måneden, og det var faktisk baggrunden for, at regeringen fremsatte forslag om til gengæld at nedsætte kontingentet for de unge, som ikke modtager SU. Hvis forslaget her om nu at nedsætte kontingentet for unge på SU gennemføres, vil balancen igen blive forrykket, og regeringen kan ikke støtte den del af forslaget.

Til forslaget om fradragsfri indtjening vil jeg godt sige, at de hidtidige erfaringer med ungeindsatsen, dokumenteret i bl.a. Socialforskningsinstituttets seneste undersøgelse, viser jo faktisk, at det, at de unge fik en ret og en pligt, som de jo fik med ungeindsatsen, viser sig faktisk at være rimelig succesfuld, fordi de unge